

POSLEDNÍ CESTA DO NEZNÁMA

LUCIE VRKOSLAVOVÁ

Lucie Vrkoslavová

Poslední cesta do neznáma

KAPITOLA PRVNÍ - Jessica Thompsonová

„Proč je John tak dlouho v práci?“ zeptala jsem se mámy. Odvrátila oči od papírů, které byly rozházené po celém stole, a vyčítavě se na mě podívala.

„Je to tvůj otec, ne John,“ rozčílila se na mě.

„Promiň, ale nějak si na to nemůžu zvyknout,“ odpověděla jsem jí.

„Myslím, že říkat svému otci tati není tak těžké,“ oponovala mi.

„Myslíš, ale nic nevíš. Celou dobu, co byl pryč, se tu střídali vojáci, aby nám řekli, že je v pořádku. Nikdy jsem ho moc neviděla. A teď po mě chceš, abych mu říkala tati?“

„Tím chceš říct co?“ začala znovu psát na počítači.

„Jen, že to chvíli potrvá.“

„Odešel z armády kvůli nám.“

„Já vím, ale nemusel jít k policii. Stejně není pořád doma. A ty taky ne. Pořád seš v cestovce. Jsem tu sama,“ začala jsem.

„Budeš doma.“

„No tak. Prosím, nebo mi aspoň dovol si sem někoho pozvat. Budu mít narozky.“ Ležela jsem na gauči a přepínala televizi.

„Já vím. Je mi to líto, ale budeme to muset oslavit později. Zítra ráno odlétám.“ Srovnala papíry a vrátila je do desek.

„Jako vždy.“

„Kdybys letěla se mnou, oslavili bychom to v Itálii.“

„Stejná odpověď jako vždy,“ řekla jsem. Věděla, co tím chci říct. Máma pracovala v cestovce a doma moc nebyla. Když jsem byla malá, pracovala v kanceláři, ale později se jí začalo stýskat po světě a začala znovu cestovat s turisty. John vstoupil do armády a domů jezdil málokdy. Nikdy jsem nevěděla, kdy se vrátí. Jednoho dne někdo zaklepal na dveře a stál tam John. Když ho na jedné misi ranili a poslali zpět domů, byly jsme s mámou pořád u něj. Rozhodl se, že už zůstane doma. Nikdy nezapomenu na máminy probdělé noci. John měl noční můry a vykřikoval ze spaní. Děsily ho vzpomínky na jeho mise.

„Poslední měsíc jsem neslyšela, že by vykřikoval ze spaní.“ Posadila jsem se a podívala na matku. Zavřela notebook.

„Lepší se to,“ řekla stroze.

„Ty tabletky mu pomáhají?“ podívala se na mě se slzami v očích.

„Ani se neptám, jak jsi to zjistila. Uklidňuj ho, ale ty sny se pořád vrací.“ Otevřely se hlavní dveře a přišel John. Vešel do obývacího pokoje a podíval se na nás. Byl celý rozklepaný.

„Johne, co se stalo?“ vyděsila se matka. Podíval se na ni, ale viděla jsem, že myšlenkami byl někde jinde.

„Byl tu někdo?“ zeptal se mě. Máma přišla teprve před hodinou, celý den jsem byla sama.

„Ne, nikdo. Jen Bill.“ Bill byl generál a blízký přítel Johna. Chvilku pod ním sloužil, než ho přeložili. Často nás navštěvoval, když byl John na misích. Byl mi po rodičích nejbližší. Měla jsem ho moc ráda. Jako malá jsem mu prý říkala tati. Byl tu mnohem častěji, než ten můj pravý táta.

„Co chtěl?“ ptal se mě John dál.

„To co vždycky. Přišel za mnou, abych tu nebyla sama, když si nemůžu pozvat kamarády. Proč?“

„Dobře. Běž nahoru,“ řekl mi.

„Ne, už ne. Jednou jedinkrát chci vědět, co se děje. Už mě nebaví dozvídat se to od někoho jiného a muset předstírat, že o tom vím.“

„Jess, prosím,“ podívala se na mě máma. „Jestli chceš, zavolej nějaké kámošce. Zítra může přijít.“

„Jess, prosím,“ opakovala jsem. „To slyším pokaždé. A nikomu volat nebudu. Stejně byste mi to zítra zase zakázali.“

„Běž,“ řekl John klidně. Ve škole se mě mnohokrát ptali, jestli na mě táta řve a rozkazuje mi, když byl voják. Jejich představy byly různé. Ale John na mě nikdy nekřičel. Za celou dobu, co jsem s ním, jsem v něm nespátřila vojáka. Kromě nocí, jak jsem říkala. Když jsem se dívala na různé filmy, jak se vojáci vrátili zpátky domů, děsilo mě to. Byli to chudáci. Nikdo, kdo si to neprožije a nebude v jejich kůži, o tom nemůže mluvit. Když se táta rozhodl odejít z armády, nevěděla jsem, co od něj mám čekat. Jak se mám chovat.

„Dobře. Jdu.“

„Peníze ti dám na stůl. Jestli chceš, můžeš jít ke kamarádce nebo můžete jít sem,“ opakovala se máma. Myslela to vážně. Nikdy mi to nedovolili. Táta nechtěl, abych si sem někoho vodila. Tedy, ne přes noc. Ve dne jsem tu měla mnoho přátel, ale na noc tu nikdy zůstat nemohli. Neptala jsem se proč, nechala jsem to být. Ale tušila jsem, že je to kvůli Johnovi.

Podívala jsem se mámě do očí a kývla jsem. To, co tu budou řešit, bude vážné. Po cestě nahoru jsem přemýšlela, jestli mám poslouchat. Občas jsem to dělávala. Zavřela jsem za sebou dveře. Můj pokoj byl zařízen do černočervených barev. Máma mi dovolila si ho zařídit tak, jak chci. Měla jsem tu červenou koženou sedačku. Televizi, počítač a spoustu dalších věcí.

O peníze jsme neměli nouzi. Ale ty nestačily. Ne pro to, abychom byly šťastní. Opřela jsem se o dveře. Pár slov jsem zaslechla. Nechtěla jsem poslouchat, ale zůstala jsem na svém místě.

„Musíte odjet,“ slyšela jsem, jak John říkal mámě.

„Jessica se mnou nechce.“

„Bude muset. Je to tu nebezpečné.“

„Řeknu jí, co se děje. Je dost velká, aby to pochopila.“

„Udělám to já. Zavínil jsem to. Pokusím se to Jess vysvětlit,“ zakončil John. Zaslechla jsem kroky na schodech. Skočila jsem na gauč a vzala knížku ze stolku. Otevřela jsem ji a tupě do ní zírala.

„Můžu?“ Otevřel John dveře. Podívala jsem se na něj.

„Jo.“ Posadil se na roh pohovky.

„Mohla bys tu knížku obrátit, abych viděl, co čteš?“ Podívala jsem se na knížku, měla jsem ji vzhůru nohama. Zavřela jsem ji a odložila na stolek.

„Johne, co se děje? Chci to vědět,“ řekla jsem otevřeně.

„Jessico, doufám, že víš, jak moc tě mám rád.“ Sklopila jsem hlavu a přikývla. Věděla jsem to, ale nedokázala jsem mu dát najevo, co cítím já. „Je důležité, abys odjela s mámou. Bojím se o vás.“

„Ale proč? Stalo se něco? Neodjedeš zase, že ne?“ Jednou už odešel, nemohl se vrátit. Nemohl nás tu znovu nechat samotné.

„Ne. Ale minulost se mi nevrací jen ve snech. Vrátili se i lidi, kterým jsem ublížil. A chtějí mi to oplatit.“

„Jak jsi jim ublížil?“ Věděla jsem, že zabíjel. Ale jak moc, že se mu teď chtějí pomstít?

„Při jedné misi, měl jsem ho na mušce. Mohl jsem střílet. Jeho žena si stoupla před něj. Nemohl jsem nic dělat.“ Viděla jsem, že je to poprvé, co mluví o svých akcích.

„Ta žena, je mrtvá?“

„Ano.“ Stékaly mu slzy po tváři. „Ten muž mě našel. Je ve městě a chce se mi pomstít. Musíte pryč, než ho chytíme. Mluvil jsem s Billem. Pomůže mi ho najít.“ To, co řekl, mě děsilo. Uklidnila jsem se ale, že John neodjede. Bylo by to pro mě mnohem horší, než tohle.

„Nechci nikam odjet. Nebojím se,“ oponovala jsem mu.

„Jessico prosím. Nedělej to horší.“

„Kdy odjíždíme?“ zeptala jsem se. Byl to krok k přiblížení se otci. Měl o nás strach.

„Zítra. Jane si to domluví v cestovce.“ Tak se jmenovala moje matka, Jane. Zvedl se a šel ke dveřím.

„Odjedu, jen pokud mi slíbíš, že se ti nic nestane.“ Otočil se a usmál se na mě.

„Slibuju, že se nikomu nic nestane. Sbal si jen to nejnnutnější. Ráno tě vzbudím.“ Úsměv jsem mu oplatila. Budu muset pryč. Moc se mi nechtělo, ale nedá se nic dělat. Zapnula jsem počítač. Měla jsem tu několik nepřečtených zpráv. Všechny jsem vymazala, až na dvě. Ta první byla od Jacka. Byl to můj kamarád. Dobrý kamarád. Vždy mi pomohl. Ptal se mě, jestli nezajdeme do kina. Odepsala jsem mu, že odjíždím a že se ozvu. Druhá zpráva byla od Madison. Psala, že potřebuje pomoc se španělštinou. Jazyky mi docela šly. Do očí se mi tlačily slzy. Vztekle jsem zavřela noťas a šla do sprchy. Nevydržela jsem to a rozbřečela jsem se. Budu muset opustit všechny blízké. Na jak dlouho? Je to jediný nepřítel mého otce? Vylezla jsem ze sprchy a oblékla si noční košilku. Měla jsem vlastní koupelnu. Rodiče se mi snažili svou nepřítomnost nahradit věcmi. Nevím, jestli jsem byla sobecká, ale nechtěla jsem to. Šáhla jsem po telefonu vedle umyvadla. Našla jsem Tylerovo číslo. Tyler byl můj kluk. Byli

jsme spolu asi půl roku. Je tím nejúžasnějším klukem, jakého jsem kdy potkala.

„Jess?“ volala máma za dveřmi.

„Jo.“ Šla jsem do pokojíčku. Otevřela dveře. Telefon jsem hodila pod polštář.

„Jessico, řekl ti John všechno?“

„Jasně.“ Posadila jsem se na svou velkou postel. S mámou přišel i můj pes. Koupili mi ho před rokem.

„Bene,“ pobídla jsem ho, aby přišel ke mně. Vyskočil na postel a lehl si na mé nohy. „Zítra má tu soutěž.“

„Soutěž?“ Máma si na ni nepamatovala. Říkala jsem jí to asi třikrát. Chodila jsem s Benem mnohem víc na cvičák, aby tu soutěž vyhrál. Těžko si ale mohla máma všimnout, že jsem pryč, když tu nebyla.

„To je jedno.“ Podívala jsem se na Bena a pohládila ho.

„Budeš ho muset nechat tady.“ Podívala se na Bena.

„Ne, to neudělám. Jestli mám někam jet, pojede se mnou,“ bránila jsem se.

„Je mi líto, ale to nejde. John se o něj postará.“ To určitě, John ani neví, že tu Ben je.

„John? Raději ho nechám Billovi.“

„Jess, vím, že odsud nechceš. Ale zase se vrátíme.“

„Běž. Chci být sama.“ Nic neřekla a odešla pryč. Sama jsem byla pořád. Teď to bylo poprvé, kdy mi to nevadilo. „Bene, já tě tu nenechám.“ Objala jsem ho. Podívala jsem se na telefon, který ukazoval půl dvanáctý. „Tak pojd', jdeme spát.“ Lehla jsem si do postele a přikryla se. Ben si lehl vedle mě. Byl to můj nejvěrnější přítel.

Světla auta mi zasvítla do oken. Už to mě probudilo, i když jsem na auta byla zvyklá. Slyšela jsem, že auto zastavilo, jen jsem nevěděla kde. Ben vstal a šel k oknu. Chvilí pozoroval ulici a pak začal vrčet. Vstala jsem a šla se podívat k oknu. Před naším domem stála černá dodávka. Z auta vystoupili dva muži. Měli černé bundy, kalhoty a boty. Oba dva si na ruce nasadili rukavice. Do obličeje jsem jim neviděla. Srdce se mi rozbušilo jak o závod. Co tu chtějí? Proč stojí před naším domem? Ben byl opřený o okno a pozoroval muže. Chytla jsem ho za obojek a stáhla ho dolů. Nechtěla jsem, aby ho viděli.

„Bene, běž do koupelny. Utíkej.“ Ben mě poslechl. Na klíce byl přivázán provaz, který jsem tam dala kvůli němu. Chytl ho a otevřel si dveře. Nevěřela jsem, co mám dělat. Otevřela jsem dveře pokoje a vyšla na chodbu. Vběhla jsem do ložnice. Máma s Johnem v klidu spali v láskyplném objetí.

„Johne,“ zašeptala jsem. „Johne.“ Otevřel oči a podíval se na mě.

„Jess. Co se děje?“ Nebyl naštvaný, věděl, že jen tak bych ho nebudila.

„Někdo tu je. Před naším domem.“ Opatrně, aby neprobudil Jane, vstal z postele a šel k oknu. Všimla jsem si jeho jizev na zádech. Sklonila jsem hlavu, aby neviděl, že na něj koukám.

„Běž do pokoje a schovej se,“ řekl mi.

„Johne, co se děje?“

„Běž!“ sykl. Oblékl si tričko a sáhl do skříně. Netušila jsem co hledal do doby, než vytáhl zbraň. Máma se probudila. Podívala se na Johna.

„Co se děje?“ John jí neodpověděl, i tak ale poznala, že něco není v pořádku.

„Jessico!“ zašeptal. Prošla jsem chodbou a podívala se dolů ke dveřím. Zaslechla jsem, jak někdo odemyká. Něco mi říkalo, že tohle špatně skončí. V pokoji jsem za sebou zavřela dveře. Ben poslušně seděl v koupelně. Ustlala jsem postel. Nevěděla jsem proč, prostě jsem to udělala. Tašku, kterou jsem měla na pohovce, jsem hodila pod postel. Měla jsem v ní sbalené oblečení a nějaké věci na cestu. Rozhlédla jsem se po pokoji. Nevěděla jsem, kam se mám schovat. Ben stále ještě seděl v koupelně. Podívala jsem se na skříň. Otevřela jsem ji. Rozhrnula jsem ramínka s oblečením od sebe a sáhla jsem na zadní stěnu skříně. Když jsem byla malá, Bill mi za skříní postavil další malou místnost. Ráda jsem si v ní hrála. Ted' se mi bude hodit. Vlevo byla malá klika. Odsunula jsem zatahovací dveře a vešla dovnitř. Místnost byla malá. Vždycky jsem se tu schovávala před mámou nebo Johnem. Když mi bylo osm, přestala jsem tam chodit. Ted' mi možná zachrání život.

„Bene!“ křikla jsem potichu. Ihned za mnou přišel. „Vlez tam!“ Nevěřil mi. Na chodbě jsem zaslechla kroky. Ben je zaslechl taky a vlezl do tmy. Zavřela jsem dveře skříně a srovnala ramínka. Rychle jsem přivřela dveře a poslouchala jsem, co se děje na chodbě. Ben nastražil uši a vycenil zuby. „Pšt,“ šeptala jsem mu do ucha. „Nesmí nás najít.“ Chytla jsem ho kolem krku a objímala ho. Nevím, jak dlouho jsem tu seděla, než jsem zaslechla první ránu. Nejdřív jsem netušila, co to bylo, ale pak mi to došlo. Byl to výstřel. Kdo ale střílel? Ozvali se další dva. Chtěla jsem vykřiknout, ale rychle jsem si dala ruku před pusou. Ben znovu vycenil zuby a vrčel. „Potichu.“ Po tvářích mi stékaly slzy. Ozvala se další rána. Slyšela jsem, jak se v pokojíčku otevřely dveře. Ve dveřích jsem si nechala malou škvíru. Pozorovala jsem, co se bude dít. Viděla jsem, jak někdo přechází po pokoji.

„Nikde tu není,“ řekl jeden z mužů.

„Musí tu být, vždyť je to její pokoj,“ odpověděl mu druhý. Ten hlas. Znala jsem ho.

„Nemá Jessica náhodou psa?“ zeptal se. Vždyť já ty hlasy znám. Oba dva muže znám. Ale odkud?

„Jo, Bena.“ Otevřeli dveře skříně a jeden z nich se podíval dovnitř. Měl na sobě kuklu.

„Štěkal by. Musí bejt někde pryč i s Jess,“ řekl druhý, který přišel z koupelny a sundal si kuklu.

„Blázníš?“ vykřikl druhý.

„Nikdo tu není.“ O kousek jsem se pohnula. Měla jsem mokré oči od slz. Podívala jsem se na toho, který si sundal kuklu. Krve by se ve mně nedořezal. Vždyť to byl James a Daniel. Přátelé mého otce. Bývalí přátelé. Chtěla jsem vyjít a mluvit s nimi. Věděla jsem ale, že nemůžu. Chtěli mě zabít.

„Pojď, vypadnem. Třeba někdo něco zaslechl a zavolal fízly,“ promluvil Daniel.

„Počkej. Někde tu musí být počítač. Ten něco vydělá.“

„Kašli na to. Nevím jak ty, ale já jdu.“ Daniel se sebral a odešel z pokoje. James se naposled rozhlédl po místnosti. Nezahlédl ale nic, co by pobral a bylo by to cenné. Opřela jsem se o stěnu a vydechla si. Byly pryč, nehrozilo, že se vrátí, snad. Otevřela jsem dveře své skrýše a vešla do pokoje. Přešla jsem k oknu. James s Danielem nastupovali do auta. Ben drápal na dveře mého pokoje. Nerozhodně jsem k nim přistoupila a otevřela je. Tušila jsem, co mě za ním čeká.

„Johne!“ zavolala jsem. V domě bylo ticho. Po zádech mi přešel mráz. Na dveřích ložnice byly krvavé stopy. Otevřela jsem je.

Z očí mi tekly slzy. Podlomila se mi kolena a já se svezla na zem. Nemohla jsem se nadechnout. Nebyla jsem schopna

jakéhokoliv pohybu. Na zemi ležel John, za postelí máma, která měla jednu ruku na posteli. Oba byli mrtví. Na zemi jsem seděla asi deset minut, než jsem se vzpamatovala. Zvedla jsem se a podívala jsem se na jejich těla. Měli střelnou ránu v hlavě. Vzpomněla jsem si, že vyšli čtyři výstřely. Vzala jsem Johnovu pistoli, která ležela kousek od něj. Podívala jsem se kolem. Nemusela jsem ani dlouho hledat, vedle dveří ve zdi byla zaražená kulka. Nestihli se bránit, nestihli nic. Další díra od kulky byla ve zdi nad postelí. Pistoli jsem si nechala v ruce a šla dolů do kuchyně. Netušila jsem, co teď. Hlavou mi vířily nejrůznější myšlenky. Nějak jsem se ale nedokázala smířit s tím, že mi nejbližší jsou mrtví.

Minimálně půl hodiny jsem seděla na židli a vzpomínala na všechno, co jsme prožili. Zavřela jsem oči a snažila jsem se pročistit si hlavu. Vzala jsem telefon a zavolala jsem Billovi.

„Ano?“ ozvalo se z druhé strany. V ústech mi vyschlo.

„Bille, potřebuju pomoci,“ vykoktala jsem.

„Co se stalo? Jessico jsi v pořádku?“ Slyšela jsem vyděšení v jeho hlase.

„Byli tady. John s Jane jsou...“ zlomil se mi hlas.

„Jess poslouvej mě. Zůstaň, kde jsi. Hned jsem tam!“ Nic jsem neřekla a položila jsem telefon. Převlékla jsem se. Vzala jsem si kabát z věšáku a vyšla před dům. Nemůžu tu zůstat. Nejdřív by mě vyslyšeli, a ani kdybych jim řekla, kdo to byl, by mi nevěřili. Musela jsem něco udělat sama. James a Daniel byli vojáci. Snažili by se jejich případ zamést pod koberec. Nemohla jsem to dovolit. Za rifle jsem si dala pistoli. Pomstím se jim.

„Jessico!“ zavolala na mě sousedka. Nemohla jsem pochopit, co dělá v noci venku, ale pak mi došlo, že jde z noční.

„Paní Waltrová. Děje se něco?“ Lekla jsem se, že slyšela výstřel. Ujistila jsem se, že mám pistol schovanou pod kabátem.

„Jessico neříkala Jane, kdy se u mě staví kvůli mé dovolené?“ zeptala se. Oddychla jsem si, že je to jen tohle. I když je pravda, že při jméně Jane jsem musela pevně zavřít oči, abych nezačala znovu brečet.

„Nevím,“ Zhluboka jsem se nadechla, aby se mi znovu nezlomil hlas. „nemluvila se mnou o tom,“ odpověděla jsem stroze.

„Tak se jí zeptej, jestli by se za mnou mohla dnes stavit. Chtěli bychom odjet co nejdřív.“ Usmála se na mě. Jen jsem přikývla a šla pryč. Celou dobu, co jsem odcházela, mě pozorovala. Doufala jsem, že si nevšimne zbraně. Ben mě předběhl. Lekla jsem se, úplně jsem na něj zapomněla.

„Kamaráde, chceš jít se mnou?“ Ben si sedl a pozoroval mě svýma upřímnýma očima. „Bene, bude lepší, když tu na mě počkáš.“ Nechtěla jsem ho brát s sebou. Byl tím posledním, kdo mi zbyl. Nikoho jiného jsem neměla. Vlastně ještě Bill. Nechtěla jsem se na něj moc upínat. Věděla jsem, že je pořád pryč. Ben začal vrtět ocasem. „Ne, musíš tu zůstat. Počkej na Billa. Utíkej.“ Ben se ani nehnul. Odcházela jsem pryč a Ben se dal ihned za mnou. „Kamaráde, je mi to líto. Pojd', poběž.“ Rozeběhla jsem se zpátky k domu. Před dveřmi leželo vodítko. Zůstalo tam od doby, kdy jsem s Benem přišla z procházky. Chytla jsem Bena za obojek a připnula mu vodítko. To jsem pak přivázala ke dveřím. Cítila jsem, jak mě paní Waltrová sleduje za plotem. Nedala jsem na sobě znát nejistotu. Otočila jsem se a odcházela od domu. Ben, připnutý k vodítku, hlasitě štěkal a vrčel. Nelíbilo se mu, že jdu pryč.

Vlastně jsem nevěděla, co chci dělat. Ale skutečnost, že mé rodiče zabili mí známí, že je zabili dva muži, které jsem znala od malička a strávila jsem s nimi dlouhé dny, mě děsila. V kapse jsem měla nějaké peníze. Stačí mi to na taxi. Nic jiného jsem v tuhle chvíli ani nepotřebovala.

Zavolala jsem si taxi. Nasedla jsem a řidiči jsem řekla, kam chci. Na nic se neptal a jel. Cesta trvala asi půl hodiny. Zaplatila jsem a vystoupila. Stála jsem před domem, kde bydlel James. Nevěděla jsem, jestli tu s ním bude i Daniel, pokud ne, stejně ho najdu. Pomalu a hlavně potichu jsem se přiblížila k domu. Dole se svítilo a já opatrně nakoukla oknem dovnitř. Jeden z mužů seděl zády ke mně na židli s hlavou v rukách. Druhý přišel do místnosti za ním. Byl to James a ten, co seděl na židli, byl Daniel.

Stačil mi jediný pohled, abych poznala, že jsou nervózní. Třásli se jim ruce a James po chvíli naschvál shodil skleničku na zem. Roztříštila se a střepy se váleli všude kolem. Došla jsem ke dveřím a vzala za kliku. Uvnitř jsem to moc dobře znala. Jako malou mě sem otec párkrát vzal, protože James s Danielem patřili mezi jeho nejbližší přátele.

Potichu jsem dveře zavřela a pokračovala do místnosti za nimi. V ruce jsem držela pistoli a byla rozhodnutá pomstít smrt mých blízkých. Bylo mi jedno, jestli mě uslyší. Vešla jsem do kuchyně, kde oba byli. Zvedla jsem pistoli a mířila na Jamese. Oba dva se na mě podívali s vystrašeným pohledem.

„Jess,“ řekl James. Jako by mi tím jedním jediným slovem něco říkal. Promluvil krátce a přece jsem v jeho hlase slyšela provinilost, omluvu, lítost a soucit. Zároveň mi tím připomněl Johna, protože on mě tak nejčastěji oslovoval. A tím ve mně probudil ještě větší nenávist vůči němu.

„Jak jsi mohl,“ sykla jsem na něj. Ruce se mu třásly. Báł se. Báł se mě, protože věřil, že dokážu zmáčknot spoušť.

„Nechtěl jsem. Vážně ne.“ Snažil se mluvit klidně, ale jeho hlas se mu třásl.

„Proč? Vždyť jste byli kamarádi. Měla jsem tě ráda.“ Všechna ta slova jsem mu říkala jen proto, aby si uvědomil, jak moc mi ublížil.

„Museli jsme. Nebyla jiná možnost,“ bránil se. Pomalu couval ke stěně. Snažil se ode mě dostat co nejdál.

„Možnost? Sakra jaká možnost?“ ječela jsem na něj. „Měl jsi snad na výběr? Co je důležitější než život přátel?“ Daniel se zvedl ze židle. Moje reflexy fungovaly skvěle a ihned jsem na Daniela namířila zbraň. Rukama naznačil, že mi nechce ublížit.

„Chtěli nás zabít. Mě a Jamese,“ promluvil Daniel. „Vyhrožovali nám,“ řekl, jako by to vše omlouvalo.

„Kdo? Kdo vás chtěl zabít?“

„To nevím. Ale tvůj otec mu kdysi zabil ženu,“ řekl tentokrát James.

„Ještě jednou zalžeš a já to zmáčknu.“ Kývla jsem hlavou ke zbrani.

„Mluví pravdu!“ vyhrkl Daniel, než jsem stačila cokoliv říct.

„Tak jak se jmenuje?“ Do očí mi vyhrkly slzy.

„To opravdu nevím!“ bránil se neustále James. „Prosím, my nechtěli...“ řekl a mně se zdálo, že jsem v jeho hlase zaslechla lítost. Ne... žádná není. Zabil je bez mrknutí oka.

„Zabili jste je. Ale něco vám nedošlo, celou tu dobu jsem tam byla já a všechno slyšela a viděla,“ promluvila jsem odhodlaně. „Nepohodlný svědek, že? Ale nebudu tak pitomá. Až byste se dočetli v novinách, že žiju, přišli byste zabít i mě, abych neřekla, kdo je zabil. Smůla, tentokrát to bude naopak. Nikdo se nedozví,

že jste to byli vy, dokud nebudu chtít. A vy...vy už neřeknete ani slovo.“

„Prosím!“ prohlásili oba dva svorně.

„Berte to tak, že vás alespoň nezabije ten, kdo vám vyhrožoval. Určitě by zařídil, aby to bolelo.“

„Pomůžeme...pomůžeme ti ho najít. Toho, kdo nám zaplatil-“ začal Daniel, ale James mu skočil do řeči: „Toho, kdo nám vyhrožoval.“

„Zaplatil vám? Kolik?“

„No...“

„Bude to!“

„Pár tisíc. Každému...“ Slzy se mi valily z očí a nešly zastavit. Prodali přátele za pár tisíc? Jako mohli?

Nevím, co jsem v tu chvíli vlastně přesně udělala. Nevím, na co jsem myslela. Ale vyšel výstřel. Jeden...pak druhý. Když jsem byla zase schopná myslet a uvažovat, sklonila jsem zbraň. Na zemi leželi oba dva. James i Daniel.

KAPITOLA DRUHÁ

Bezradně jsem otevřela pusu, abych něco řekla. Ale co? Zbraň jsem zastrčila za kalhoty a opřela se o stěnu. Sjela jsem po ní a sedla si na zem. Ruce se mi začaly znovu nekontrolovatelně třást. Dívala jsem se na Daniela a Jamese, jak leží na zemi. James ještě přerývaně dýchal, zato Daniel už ne. Zvedla jsem se a vytáhla z kapsy telefon. Chvilí mi dalo, než jsem vytočila Billovo číslo, ale nakonec se mi to povedlo.

„Jessico! Proboha... kde jsi?“ Z druhé strany se ozval vyděšený Billův hlas.

„Já... chtěla jsem to udělat... ale potřebují pomoc...“

„Jess. Co jsi udělala?“ lekl se Bill.

„Daniel a James... to oni je... ublížili jim.“ Nějak mi nešlo přes ústa slovo „zabili“.

„Co? Ne... to je nesmysl! Poslouchej Jess. Jsme teď u vás v domě. Vojáci to tu zajišťují a už se po tobě ptali.“

„Nic- jim- neříkej,“ vypravila jsem ze sebe. „Je mi líto.“ Vypla jsem telefon a zastrčila ho do kapsy.

Nevěděla jsem, co budu dělat. Řekla jsem ale Billovi, kdo... zabil Johna s Jane. Bylo mi jasné, že sem někoho pošle, nebo přijede sám. Nemohla jsem tu zůstat. Vypotácela jsem se z domu s myšlenkami úplně jinde. Kam teď? Co budu dělat? Mám... vlastně, už nemám žádný domov. A škola... k čemu? Rozhlédla jsem se po okolí. V ulici bylo celkem ticho. Podívala jsem se ještě

jednou na telefon a zjistila, že je půl třetí ráno. Ted' asi těžko najdu taxík a číslo na něj mi naprosto vypadlo z hlavy.

Šla jsem asi deset minut, než jsem došla do parku. Posadila jsem se na lavičku a koukala do prázdna. Co budu dělat? Asi podvacáté mi zazvonil telefon. Už jsem se na něj ani nepodívala. Bylo mi jasné, že je to Bill. Když už jsem se natahovala pro telefon, že zavolám Tylerovi, stáhla jsem ruku zpátky. Jak by mi pomohlo, kdybych mu zavolala? Je pryč, na druhé straně Spojených států. Ale proč? Odjel protože... Odjel na dobročinnou akci pro děti z dětských domovů.

Zaslechla jsem nějaké kroky. Vzhledla jsem, ale nikoho jsem neviděla. Napadlo mě, že by to mohl být někdo z policie. Možná už jsou u Daniela a Jamese a zjistili, že jsou mrtví. A možná, že Bill něco řekl, prozradil mě a ted' mě hledají. Ne... to by Bill neudělal.

Několik metrů ode mě jsem spatřila majitele těch kroků. Byl to nějaký mladý muž, který si nejspíš přihnul alkoholu více, než snesl. Zvedla jsem se z lavičky a šla. Nevím kam, prostě rovně. Kdybych se vrátila... Ještě nejsem podezřelá. Zatím jsem pouze oběť. Zatím jsem dcera lidí, které zavraždili. Možná, že kdybych se vrátila, odvrátila bych podezření, že... Budou mě hledat? Jsem pohřešovaná?

Po několika minutách rozhodování jsem se vydala pryč od domu, kde leželi James s Danielem. Kam ted' půjdu? Zahlédla jsem červenomodré světla. Podívala jsem se na silnici a spatřila auta policie. Už to ví. Možná je tam poslal Bill po našem rozhovoru.

Celou cestu mi ještě několikrát zazvonil telefon. Měla jsem toho plné zuby a tak jsem vytáhla baterku. Rozhlédla jsem se a

srdce se mi rozbušilo jako o závod. Stála jsem za naším domem... Schovala jsem se za stromy a pozorovala dění kolem. Před domem blikaly policejní majáčky a venku postávali lidé z okolí. Přišla jsem blíž a poslouchala jejich rozhovor.

„Chudák Jess. Přišla o oba rodiče. Co s ní teď asi bude?“ ptala se žena v noční košili a županu. Odpověď k ní přišla od naší sousedky Mary Louvedrové, ženy, která bydlela naproti. Znály jsme se dobře, protože pracovala u mámy v cestovce. Odpověděla roztřeseným nejistým hlasem. „Když bude potřeba, postarám se o ní.“ Zahřálo mě u srdce. Vždycky jsme si spolu rozuměly. „Ale má někoho? Prarodiče, nebo někoho takového?“ Nedala pokoj žena v županu. „To není vaše starost. Starejte se o své a nechte ostatní na pokoji, ženská protivná!“ rozkřikla se na ní Mary a odešla od ní pryč.

Dva policisté se opírali o své auto a byli zabráněni do hovoru.

„John byl jeden z nejlepších. Je ho škoda.“

„Jo a jeho žena byla taky fajn. Jen by mě zajímalo, kam zmizela jejich dcera.“

„Slyšel jsi o Danielovi a Jamesovi? Kdo je asi zabil?“

„Jsou to taky vojáci. Možná, že to byl ten samý, co zabil Johna a Jane Thompsonovi.“

„Skoro to tak vypadá. Kdo ví.“ Pokrčil jeden z nich rameny. Jejich rozhovor skončil po příchodu jejich nadřízeného. Rozehnal je, ať se jdou věnovat své práci.

Najednou jsem zahlédla někoho, koho jsem toužila vidět. Billa... Mého „druhého otce“. Mířil k chlápku, který před chvílí okřikl dva strážníky.

„Generále!“ Stoupl si do pozoru. Bill kývl a policista si s Billem podal ruce. „Rád tě vidím. I když, za jiných okolností by to bylo příjemnější.“

„Máte něco?“ zeptal se.

„Ano tři mrtvé, jeden zraněný.“ Tři mrtvé? Kdo je třetím? Kde je vlastně Ben? Uklidnila jsem se, když jsem ho zahlédla v Billově autě.

„Tři?“

„Jo. Johna, Jane a Daniela. James to jen tak tak přežil, ale nikdy už nebude chodit bez pomoci.“

„Hlavně že přežil,“ odpověděl suše Bill. „Ale nemáš náhodou na starost vraždu Thompsonových? Proč do toho pleteš Jamese s Danielem?“

„Ty dvě vraždy spolu souvisí. Máme dvě teorie. Podle jedné to byl jeden a ten samý vrah. Podle druhé se někdo Jamesovi s Danielem pomstil. Neptej se za co... Myšlenka, že by zrovna oni dva vraždili Johna, svého přítele a šéfa mi přijde uhozená. Vždyť Jessica u nich trávila spoustu času,“ vysvětloval policista.

„A Jessica? Víte, kde je?“ zeptal se se strachem, ale i s nadějí.

„Ne. Ale je podezřelá. Pokud uvěříš tý praštěný teorii o Jamesi a Danielovi jako o vrazích, mohla se jim chtít pomstít. Mohla vidět, co udělali. Ale taky se mohla zmýlit, stalo se to za tmy. Nebo je všechny zabila Jessica. Otce, matku a pak se pokusila zabít i ty dva.“

„Místo uniformy bys na sobě měl mít svěrací kazajku. Jsi blázen, když si myslíš, že by Jessica někomu ublížila.“

„Motiv má. Podle sousedů ji rodiče nepouštěli ke kamarádům a oni moc často k ní taky nechodili. Celé dny trávila venku spolu se svým psem. Tím, co máš v autě.“ Ukázal na jeho auto. „A Jane byla často pryč. O Johnovi ani nemluvě. Prý si sem ale pár přátel párkrát pozvala, když nebyli Thompsonovi doma...“

„A ty by sis nikoho nepozval, když jsi sám? Ke kamarádům mohla. Tam trávila celé dny s Benem. Mimochodem to je ten pes

v mém autě," dodal našťvaně. „Jednalo se jen o noci. A to bylo kvůli Johnovi a jeho... stavu. Občas jí k někomu pustili. Měl by sis doplnit informace, než je budeš vykřikovat do světa.“

„Ty mi toho o nich řekneš asi hodně, vid’?“ Bill už se měl k odchodu, ale poslouchal co má policista na srdci. „Měl bys to nechat, Bille. Znals je až moc dobře, a to není dobrý. Mohl bys bejt předpojatej... nebo jak se tomu říká.“

„Jestli máš problém, vyřeš si ho sám. A pamatuj, že na ten případ si osobně dohlídnu, ať se ti to líbí, nebo ne!“ Bill odešel našťvaný a odjel pryč. Zůstat tu nebyl nejlepší nápad, mohli by mě najít.